

Arrest

nr. 270 229 van 22 maart 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN
Mont Saint Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 17 december 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 november 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 7 mei 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 12 juli 2018 werd een verzoek tot overname gericht aan de Zwitserse autoriteiten, met het oog op de toepassing van artikel 12(4) van de Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een

onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

Op 20 juli 2018 stemde Zwitserland in met de behandeling van het beschermingsverzoek.

Op 4 oktober 2018 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*).

Het beroep dat verzoeker aantekende tegen deze beslissing, leidt tot het arrest nr. 221 549 van 22 mei 2019 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad besluit dat het beroep doelloos was geworden omdat inmiddels, door het verstrijken van de termijn, voorzien in de Dublin III-Verordening, België verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag.

Verzoeker diende op 27 juni 2019 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 17 oktober 2019 verklaart de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond. Het beroep dat verzoeker aanhangig maakt bij de Raad, wordt met arrest nr. 265 505 van 14 december 2021 door de Raad verworpen.

Op 11 mei 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van het toekennen van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat verzoeker aantekende tegen deze beslissing, leidt tot het arrest nr. 261 392 van 30 september 2021. Ook de Raad weigert de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 23 november 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*). Dit is de bestreden beslissing met volgende redengeving:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

(…)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 11/05/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 30/09/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker het volgende aan:

“II. Uiteenzetting van het middel Manifeste appreciatiefout en schending van artikel 3 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955, artikelen 7, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het proportionaliteitsbeginsel, en van de zorgvuldigheidsplicht.

Op grond van artikel 3 EVRM: « Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen ».

Volgens het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet: « Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Deze bepaling is de omzetting van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn: “Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met: a) het belang van het kind; b) het familie- en gezinsleven; c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement”.

Volgens artikel 12.2. van de terugkeerrichtlijn: “Het terugkeerbesluit en, in voorkomend geval, het besluit betreffende het inreisverbod en het besluit inzake verwijdering worden schriftelijk uitgevaardigd en vermelden de feitelijke en de rechtsgronden, alsook informatie over de rechtsmiddelen die open staan”.

Volgens de terugkeerrichtlijn: « De lidstaten dienen ervoor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van onderdanen van derde landen volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de EU moeten beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf. De lidstaten dienen bij het gebruik van standaardformulieren voor besluiten in het kader van terugkeer, te weten terugkeerbesluiten, en, in voorkomend geval, besluiten met betrekking tot een inreisverbod of verwijdering, dat beginsel te eerbiedigen en alle toepasselijke bepalingen van deze richtlijn na te leven » (Overweging nr. 6).

Zoals blijkt uit de voorbereidende werken van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, met betrekking tot artikel 7 van de laatstgenoemde wet, is de verplichting om een terugkeerbesluit te nemen tegen elke onderdaan van een derde land dat illegaal op het grondgebied verblijft uiteraard niet van toepassing als de daadwerkelijke terugkeer van een vreemdeling een schending inhoudt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Pari. St., 53, 1825/001, p. 17). Uit het voorgaande volgt dat als de tegenpartij, in sommige gevallen bepaald in artikel 7 van de wet, een bevel moet geven om het grondgebied te verlaten aan een onderdaan van een derde land die op Belgisch grondgebied verblijft en die illegaal verblijft deze verplichting moet niet worden opgevat als zich er automatisch en onder alle omstandigheden aan op te leggen. Het onregelmatige karakter van het verblijf kan dus op zichzelf niet volstaan om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen zonder andere factoren, voornamelijk in verband met de schending van de grondrechten die worden gewaarborgd door de artikelen 3 en 8 van het EVRM, ook in aanmerking te nemen, op een zodanige manier dat de wederpartij niet een bepaalde beoordelingsvrijheid wordt ontzegd en niet kan vertrouwen op een volledig verbonden bevoegdheid bij het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 7 van de wet (RvV, arresten nr. 116.003 van 19 december 2013, nr. 132 278 van 28 oktober 2014, nr. 130 604 du 30 september 2014, nr. 129 985 du 23 september 2014, nr. 126 851 van 9 juli 2014, ...).

Volgens de Raad van State (arrest nr. 234.164 van 17 maart 2016): « 11.... la compétence du requérant pour l'adoption d'un ordre de quitter le territoire n'est pas une compétence entièrement liée, y compris dans les cas où l'article 1, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée prévoit qu'il « doit » adopter un tel acte. Même dans ces hypothèses, le requérant n'est en effet pas tenu d'édicter un ordre de quitter le territoire s'il méconnaît les droits fondamentaux de l'étranger puisqu'aux termes de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 précitée, qui transpose à cet égard l'article 5 de la directive, c'est « lors de la prise d'une décision d'éloignement » et non pas de « l'éloignement » lui-même - par hypothèse forcée -, que le ministre ou son délégué doit, le cas échéant, tenir « compte de l'intérêt

supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ». Cette thèse semble confortée par le considérant 6 de l'exposé des motifs de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 précitée qui indique notamment que « conformément aux principes généraux du droit de l'Union européenne, les décisions prises en vertu de la présente directive devraient l'être au cas par cas et tenir compte de critères objectifs, ce qui implique que l'on prenne en considération d'autres facteurs que le simple fait du séjour irrégulier ».

Artikel 62, lid 1, van de Vreemdelingenwet garandeert het recht om te worden gehoord. Volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie maakt het recht om te worden gehoord, voordat een beslissing dat zijn belangen kan schaden wordt genomen, wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van het Unierecht is: « Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arresten M., C-277/11, EU:C:2012:744, punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak, en Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 46). Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen »(HvJ, C-249/13, 11 december 2014, KhaledBoudjlida, §§ 34-37). De rechten van de verdediging zijn reeks regels die bedoeld zijn om een eerlijk en contradictoir debat te waarborgen, zodat elke partij de grieven en argumenten van haar tegenstander kan kennen en deze kan bestrijden. Het principe van de tegenstrijdigheid heeft tot doel om, in het kader van debatten, de rechten van de verdediging te waarborgen. De niet-naleving ervan door de overheid vormt een belangrijke onregelmatigheid. Zoals het Hof van Justitie van de Europese Unie opmerkt: « Volgens vaste rechtspraak maken de rechten van de verdediging, die het recht om te worden gehoord en het recht op toegang tot het dossier omvatten, deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en verankerd zijn in het Handvest » (HvJ, M.G. v.Holland, C-383/13, 10 september 2013, par.32). In casu werd dit recht niet gegarandeerd door de verwerende partij.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS - arrest van 11 juni 2002, nr.107.624). Volgens het arrest van de Raad van State nr. 216.987 van 21 december 2011: « Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce ».

Dit hoofdbeginsel en deze supranationale en wettelijke bepalingen schrijven aan de tegenpartij voor een werkelijke verplichting: de tegenpartij moet een toekomstgericht globaal onderzoek van het dossier doen vóór een beslissing te nemen. De tegenpartij kan niet alleen de onregelmatigheid van het verblijf vast te stellen om de terugkeer te verplichten en de ingang te verboden.

In het arrest nr. 166.987 van 29 april 2016 heeft Uw Raad beoordeeld dat: « [...] les pouvoirs de police conférés par l'article 7 de la loi précitée du 15 décembre 1980, ne peuvent avoir pour effet de dispenser l'autorité administrative du respect d'obligations internationales auxquelles l'Etat belge a souscrit. Au titre de tels engagements figurent notamment les droits garantis par les articles 3 et 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, lesquels sont d'effet direct et ont par conséquent aptitude à conférer par eux-mêmes des droits aux particuliers dont ces derniers peuvent se prévaloir devant les autorités administratives ou juridictionnelles sans qu'aucune mesure interne complémentaire ne soit nécessaire à cette fin. Les autorités précitées sont dès lors tenues d'écarter la disposition légale ou réglementaire qui y contreviendrait (en ce sens, voir notamment: C.E., arrêt n° 168.712 du 9 mars 2007) ». Quod non in casu.

Ten eerste werd verzoeker niet uitgenodigd om zijn mening te geven over zijn situatie terwijl hij elementen hadd te maken punten met betrekking tot zijn gezondheidstoestand. Inderdaad lijdt Meneer A. aan hoge bloeddruk, liesbreuk, bilaterale presbyacousie en heeft hoor protheses nodig. Hij heeft ook een posttraumatische angststoornis en een geheugenstoornis. Zijn medische behandeling bestaat uit het innemen van verschillende medicamenten. Een regelmatige opvolging in cardiologie, urologie, psychotherapie en neurologie is essentieel.

Op 27 juni 2019 heeft Meneer A. een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend. Per beslissing van 17 oktober 2019, verklaarde de DVZ deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Een beroep werd bij Uw Raad ingediend en is nog hangende (stuk 3).

Bijgevolg heeft de wederpartij verzoekers recht om te worden gehoord geschonden. De bestreden beslissing bevat geen belangenafweging, terwijl er in de onderhavige zaak bijzondere omstandigheden zijn waarmee de tegenpartij rekening had moeten houden.

Op dezelfde manier verwijt verzoeker de Dienst Vreemdelingenzaken van een automatische toepassing van artikel 7 van de wet van 15 december 1980, in strijd met de bovenvermelde verplichtingen die krachtens het nationale recht en de internationale instrumenten op haar rusten. De beslissing is daarom niet wettelijk gemotiveerd. De tegenpartij maakt een manifeste fout en miskent aldus artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht maar ook artikel 3 EVRM.

Ten tweede geeft de bestreden beslissing uitvoering aan de terugkeerrichtlijn en vormt een verwijderingsbesluit op grond van artikel 74/13 van de wet. Artikel 5 van de terugkeerrichtlijn en artikel 74/13 van de wet vereisen dat er rekening wordt gehouden met de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land wanneer een verwijderingsbesluit wordt genomen/ de terugkeerrichtlijn ten uitvoer wordt gelegd. Volgens artikel 62§2 van de Vreemdelingenwet moeten de terugkeerbesluiten worden gemotiveerd, waarbij rekening wordt gehouden met de in artikel 74/13 genoemde elementen. Op dezelfde manier is artikel 12.1 van de terugkeerrichtlijn van toepassing.

Het feit dat het administratief dossier een nota "Evaluatie artikel 74/13" zou bevatten, is niet voldoende. De terugkeerbesluit moet in haar schriftelijke motivatie de elementen bevatten waarmee de wederpartij rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker.

In dezelfde zin, zien arresten nr. 249.715 van 23 februari 2021 en nr. 248.213 van 26 januari 2021 van Uw Raad."

2.2. Na het geven van een theoretische uitleg over de door verzoeker aangehaalde bepalingen, met verwijzing naar bepalingen van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en de voorbereidende werken van artikel 7 "van de wet van 19 januari tot wijziging van de vreemdelingenwet", stelt verzoeker in essentie dat de artikelen 3 en 8 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) voorrang hebben op de Belgische wetgeving, meer bepaald op artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, in het licht van de Terugkeerrichtlijn, moet in acht genomen worden. Verzoeker geeft een theoretische uitleg over de zorgvuldigheidsplicht en het hoorrecht, gekoppeld aan de rechten van verdediging als Unierechterlijk beginsel. Verzoeker besluit dat de verwerende partij niet alleen de onregelmatigheid van het verblijf vaststelt om verzoeker tot terugkeer te verplichten.

De Raad merkt op dat de theoretische uitleg die verzoeker weergeeft niet in vraag wordt gesteld.

2.3. Concreter licht verzoeker toe dat hij niet werd gehoord over zijn gezondheidstoestand.

De Raad merkt op dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 van het EVRM geen motiveringsplicht inhouden, doch enkel een onderzoeksplicht.

De Raad wijst erop dat het hoorrecht, als recht op behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, §'n 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 36).

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, *Y.S. e.a.*, § 67). Dat recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter

wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van het Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, §. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, §'n 30 en 34).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 31).

Verzoeker kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht aanvoeren als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur in het kader van de rechten van verdediging, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adreessaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adreessaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 40).

In casu wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Het wordt door verweerder niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

De bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoeker ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is dus *in casu* van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduldbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, *G. en R.*, EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kan een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten (met al dan niet vasthouding met het oog op verwijdering) hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 40).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker opnieuw werd gehoord. De attesten die voorgelegd zijn door verzoeker dateren van 2019. Geen recente medische attesten werden voorgelegd (overigens ook niet bij het verzoekschrift).

Verzoeker stelt dat hij *“lijdt (...) aan hoge bloeddruk, liesbreuk, bilaterale presbycusie en heeft hoorprotheses nodig. Hij heeft ook een posttraumatische angststoornis en een geheugenstoornis. Zijn medische behandeling bestaat uit het innemen van verschillende medicamenten. Een regelmatige opvolging in cardiologie, urologie, psychotherapie en neurologie is essentieel.”*

Uit het administratief dossier blijkt dat op 23 november 2021 een synthesesnota werd opgesteld over de evaluatie van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Wat de gezondheid van verzoeker betreft, stelt deze synthesesnota:

“Gezondheidstoestand : In het administratief dossier bevindt zich een aanvraag 9ter, die negatief afgesloten werd. In deze beslissing wordt het volgende vermeld:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor A. P. T. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 10.10.2019 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden gezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, Kameroen.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land v/aar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Uit deze elementen blijkt niet dat de medische elementen van die aard zijn dat ze een verwijdering in de weg staan.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Voorts blijkt uit de gegevens waarover de Raad beschikt dat het beroep dat verzoeker aantekende bij de Raad tegen de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 oktober 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, met arrest, gekend onder nummer 265 505, op 14 december 2021 werd verworpen.

In dit arrest, dat kracht van gewijsde heeft, oordeelt de Raad:

“(…)

Het medisch advies erkent dat de verzoekende partij aan een ernstige ziekte lijdt. De arts-adviseur meldt over de aandoeningen van de verzoekende partij het volgende:

“(…)

Uit de aangeleverde documenten kunnen we het volgende besluiten:

- Het betreft hier een man van heden 59 jaar, afkomstig uit Kameroen

- Als belangrijke voorgeschiedenis weerhouden we een operatieve ingreep wegens een goedaardige vergroting van de prostaat in het voorjaar van 2019. Hiervoor is opvolging nodig
 - Als actieve pathologie weerhouden we arteriële hypertensie waarvoor medicatie en een PTSD die opgevolgd wordt door de huisarts en waarvoor betrokkene antidepressiva inneemt
 - Een neurologisch consult is gepland in kader van geheugenstoornissen
 - Betrokkene zou gehoorsdaling hebben waarvoor een gehoorapparaat geïndiceerd is. Hiervan is geen objectief rapport voorhanden en wordt niet weerhouden
 - Als medicatie weerhouden we:
 - o Amiodipine (onder vorm van besilaat), bloeddrukmedicatie
 - o Noberetic: combinatie van Nebivolol en chloorthiazide, bloeddrukmedicatie
 - o Sipralaxa, Escitalopram, antidepressivum
 - o Lysanxia, Prazepam, benzodiazepine
 - Opvolging door uroloog, huisarts, cardioloog en neuroloog is nodig In het dossier is geen tegenindicatie tot reizen vermeld, evenmin de nood aan mantelzorg.
- (...)"

De arts-adviseur besluit:

"Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de pathologie bij de betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Kameroen. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, (Kameroen). (...)"

Verzoeker houdt niet voor dat voor de bestreden beslissing nieuwe medische elementen zijn opgedoken. Over de medische regularisatieaanvraag is thans een definitieve uitspraak voorhanden. De belangen die verzoeker kent met betrekking tot zijn medische problematiek zijn gekend en beoordeeld, ook voor het nemen van huidige bestreden beslissing. De verwijzing naar de gevoerde procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet volstaat in dit geval.

Met dit betoog toont verzoeker geen elementen aan dat er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. Het hoorrecht is niet geschonden.

2.4. Verder herhaalt de Raad dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen motiveringsplicht oplegt.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten concreet dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen. In zijn arrest van 26 juni 2015 met nr. 231.762 oordeelde de Raad van State dat, zelfs in geval artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet op het eerste gezicht doet vermoeden dat verweerder een gebonden bevoegdheid heeft om een bevel af te leveren, hiervan kan worden afgezien wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet strekt ertoe die grondrechten te bewaken en houdt impliciet, doch zeker verband met hogere rechtsnormen. De drie te respecteren elementen, nl. het hoger belang van het kind, de gezondheidstoestand en het gezins- en familieleven vinden immers hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (o.a. eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest, dat steeds moet worden nageleefd bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn. Uit haar bewoordingen blijkt een onderzoeksplicht.

Uit artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt: *"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien*

redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten.”, volgt evenmin dat de verwerende partij ertoe gehouden is opnieuw de motieven van eerder genomen beslissingen weer te geven.

Uit rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de motieven kenbaar moeten zijn vóór de beslissing wordt genomen (RvS 25 april 1994, nr. 47.012; RvS 27 februari 1995, nr. 51.775), wat *in casu* het geval is omdat de medische regularisatieaanvraag al op 17 oktober 2019 werd genomen en voor de bestreden beslissing is ter kennis gebracht aan verzoeker. Het oordeel van het bestuur over de gezondheidsproblematiek was door verzoeker gekend en verzoeker toont niet aan dat nieuwe medische elementen over zijn gezondheid zijn ontstaan. Verzoeker toont evenmin zijn actueel belang aan bij deze grief nu hem bekend is wat het oordeel over zijn gezondheidsproblematiek was, en ondertussen is ondersteund door het arrest nr. 265 505 van de Raad.

Voorts worden in de bestreden beslissing de feitelijke gronden en rechtsgronden vermeld. Uit het middel blijkt dat verzoeker de bestreden beslissing heeft begrepen en de redenen kent, alsook de redenen, vervat in de beslissing die zijn medische regularisatieaanvraag (9ter van de Vreemdelingenwet) betref, anders dan in het arrest van de Raad, gekend onder nummer 248 213, waarnaar verzoeker verwijst.

Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing onzorgvuldig is genomen. Uit het administratief dossier blijkt overduidelijk dat rekening is gehouden met de gezondheid van verzoeker. Verzoeker gaat eraan voorbij dat in voormeld arrest van de Raad geoordeeld werd dat de medische zorgen die verzoeker behoeft voorhanden, beschikbaar en toegankelijk zijn in diens herkomstland.

Evenmin toont verzoeker aan dat er elementen voorhanden zijn die vermogen de bestreden beslissing te wijzigen indien hij werd gehoord.

2.5. Artikel 12 van de Terugkeerrichtlijn heeft betrekking op de procedurele waarborgen inzake terugkeerbesluiten, inreisverboden en verwijderingsbesluiten en voorziet het volgende:

“1. Het terugkeerbesluit en, in voorkomend geval, het besluit betreffende het inreisverbod en het besluit inzake verwijdering worden schriftelijk uitgevaardigd en vermelden de feitelijke en de rechtsgronden, alsook informatie over de rechtsmiddelen die openstaan. De informatie over feitelijke gronden mag worden beperkt indien de nationale wetgeving voorziet in een beperking van het recht op informatie, met name ter vrijwaring van de nationale veiligheid, de landsverdediging, de openbare veiligheid, dan wel met het oog op het voorkomen, onderzoeken, opsporen en vervolgen van strafbare feiten. (...)”.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing ingaat tegen deze bepaling nu uit deze bepaling niet volgt dat het bestuur keer op keer motieven van een genomen beslissing dient te herhalen. In dit geval volstaat de verwijzing in de synthesesnota naar de gevoerde procedure op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.6. De verwijzing naar arresten van de Raad en de Raad van State kennen geen precedentswaarde en ieder geschil dient op zijn eigen merites beoordeeld te worden.

2.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het bestuur geen rekening hield met zijn gezondheidsproblematiek. Het volstaat te verwijzen naar de voorgaande bespreking.

2.8. Verzoeker voert de schending van artikel 3 van het EVRM aan. Daargelaten de vraag naar de ontvankelijkheid van deze grief nu verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke precieze wijze de bestreden beslissing dit artikel schendt, stelt de Raad vast dat *in concreto* verzoeker enkel zijn gezondheidsproblematiek aanvoert. Verzoeker heeft geen familie, gezin of een kind in België.

In zijn arrest nr. 265 505 oordeelde de Raad:

“(…)

3.4. In een tweede grief levert de verzoekende partij inhoudelijke kritiek en meent zij dat de informatie die zij verschafte aan de arts-adviseur over de toegankelijkheid en beschikbaarheid van de nodige zorgen niet terecht terzijde is geschoven. Deze grief wordt als volgt toegelicht:

“Anderzijds is het voldoende om de regularisatieaanvraag te lezen om op te merken dat de verzoeker een schat aan informatie heeft verstrekt over de toegankelijkheid en beschikbaarheid van zorgen in Kameroen. Er werd een zorgvuldige studie van het gezondheidsstelsel uitgevoerd en aan de verwerende partij toegezonden voordat de bestreden beslissing werd genomen.

Volgens de ambtenaar-geneesheer: “De advocaat van betrokkene haalt informatie die op een moeilijke toegankelijkheid van de zorgen zou wijzen. Er is echter geen enkele indicatie dat deze aangebrachte info van toepassing zou zijn op de specifiek, individuele situatie van betrokkene’ (medisch advies, p.3).

De ambtenaar-geneesheer vertrouwt echter op even algemene informatie om Uw Raad ervan te overtuigen dat de zorgen van Meneer A. in Kameroen beschikbaar en toegankelijk zijn. In haar arrest Paposhvili tegen België van 13 december 2016, oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat: « L'évaluation du risque allégué doit faire l'objet d'un contrôle rigoureux (Saadi, précité, § 128, Sufi et Elmi c. Royaume-Uni, nos 8319/07 et 11449/07. § 214, 28 juin 2011, Hirsi Jamaa et autres, précité, § 116, et Tarakhel, précité. § 104) à l'occasion duquel les autorités de l'État de renvoi doivent envisager les conséquences prévisibles du renvoi sur l'intéressé dans l'État de destination, compte tenu de la situation générale de celui-ci et des circonstances propres au cas de l'intéressé » (§ 190)

Uw Raad heeft ook nota genomen van het tegenstrijdige karakter van de weigering om bepaalde informatie in aanmerking te nemen, omdat het te algemeen zou zijn om informatie te verstrekken over de situatie van verzoeker: “Het louter afwijzen van deze informatie omwille van het algemeen karakter ervan staat bovendien in contrast met het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer naar geen enkele bron verwijst om te stellen dat er drie verschillende gezondheidssystemen zijn in Nigeria en dat ook hij, voor de specifieke aandoeningen diabetes en hypertensie, verwijst naar algemene bronnen die niet noodzakelijk de specifieke situatie van de verzoekster behelzen aangezien het niet gaat om personen die lijden aan polycytemia” (RvV - arrest nr 206.534 van 5 juli 2018).

Daarbij in strijd met de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, heeft de tegenpartij haar beslissing met rechtsgeldig gemotiveerd.”

De verzoekende partij verwijt de arts-adviseur even algemene informatie over deze topics te verschaffen als zichzelf.

Met deze grief gaat de verzoekende partij voorbij aan de concrete gegevens die terug te vinden zijn op de MedCOI-documenten in samenlezing met de Country Fact Sheet, MedCOI Belgian Desk on Accessibility. Ook dit rapport is in afgedrukte versie voorhanden in het administratief dossier. De Raad ziet niet in hoe concreter de arts-adviseur nog kan zijn. Naar deze bron werd verwezen in het medisch advies. Het is concreter dan de informatie die de verzoekende partij verschafte.

Waar de verzoekende partij verwijst naar het arrest Paposhvili t. België van 13 december 2016 bevestigt de Grote Kamer van het EHRM de principes die in de zaak N. t. Verenigd Koninkrijk worden gehanteerd en verwijst men verder in overweging 183 als volgt:

“The Court considers that the “other very exceptional cases” within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness.”

Aldus blijkt uit §183 van genoemd arrest dat onder “andere uitzonderlijke gevallen” wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van

de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd. De verzoekende partij toont niet aan dat zij aan een ziekte lijdt van die aard dat dit arrest van toepassing is.

*(...)De verzoekende partij toont evenmin aan dat de bestreden beslissing een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM zou veroorzaken, gelet op het arrest Paposhvili t. België van 13 december 2016 (zie ook punt 3.4.) en de aandoeningen waaraan de verzoekende partij lijdt.
(...)”*

Het volstaat naar dit arrest, dat kracht van gewijsde heeft, te verwijzen. Verzoeker voert niets concreet toe.

2.9. De Raad besluit dat verzoeker de schending van de door hem aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur niet aannemelijk maakt. Het enig middel is, zo ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN